

Moppie, het weggegoide hondje

Eerste druk, juni 2012
© 2012 Maria van den Brink

Foto's: Ruud Severijns

ISBN: 978-90-484-2475-7
NUR: 272

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Maria van den Brink

Moppie, het
weggegooide
hondje

Voor alle vergeten dieren

En voor Romy en Lissy, mijn lieve kleindochters

I. NOG BIJ MOEDER

Zes weken geleden ben ik geboren.

Ze noemen me een klein, rood mormeltje, maar ze vinden me ook ontzettend lief. Samen met mij werden ook nog mijn broertje en zusje geboren.

Wij hebben nog geen naam, want de mensen bij wie wij nu wonen, zeggen dat we binnenkort naar een nieuw huis toe gaan met nieuwe baasjes.

Dat begrijpen wij niet zo goed, want waarom moeten wij dan bij onze moeder weg? Zouden ze dat bij de mensen ook doen? Volgens mij niet, want hier in huis lopen wel vier kinderen en die zijn allemaal, echt waar, toch wel ouder dan zes of acht weken.

Maar vandaag gaat het dan gebeuren. Strakjes komen er mensen op bezoek, die gaan uitzoeken wie van ons drietjes zij mee naar huis willen nemen over twee weken. Dat is dus heel spannend! Totdat het zover is, speel ik heerlijk met mijn zusje en broertje en genieten wij van de liefde en zorg die onze moeder ons geeft.

Mijn moeder heet Daisy en heeft heel andere kleuren dan ik.

Zij is wit met grijs. Mijn broertje en zusje zijn weer meer grijs met zwart.

Tja, ik denk dat ik, met mijn rode vachtje, dan wel op mijn vader moet lijken. Helaas weten wij niet wie onze vader is. En daar vertelt onze mama ons ook niets over, en eigenlijk vinden wij dat ook niet erg.

Plotseling horen we in de gang een hoop gestommel en veel mensenstemmen. Dat klinkt best eng, en we kruipen maar een beetje tegen onze moeder aan.

De deur van de kamer gaat open en daar zijn het baasje en vrouwtje van onze moeder, samen met nog een mevrouw en meneer. Achter hen komen ook nog twee kinderen binnen.

Wanneer ze ons zien, klappen de kinderen enthousiast in hun handjes en beginnen oeh en ah te roepen.

Dat is toch wel leuk, en ik hol op mijn korte pootjes naar die onbekende kinderen toe. Ze tillen mij op en knuffelen me. Oh, dat is heerlijk zeg!

Ik geef ze likjes in hun gezicht en vind dit zo

ontzettend fijn, dat ik van opwinding een klein plasje doe, zo op de kleertjes van het meisje dat mij vasthoudt.

Oh oh, even lijkt ze boos te worden maar gelukkig begint ze al snel te lachen. Dat is boffen! Ik was al bang dat ik op mijn kop zou krijgen.

Mijn broertje en zusje zijn in die tussentijd niet bij onze moeder vandaan gekomen. Zo angstig als ze zijn.

De nieuwe mensen kijken niet naar ze om en ook niet naar mijn lieve moedertje. Nee hoor, ze weten het zeker: ik word uitgekozen om over twee weken door hen te worden opgehaald om bij dit gezin te gaan wonen.

En nu krijg ik ook eindelijk een naam.

Ze noemen mij Moppie.